

Sygn. akt II CSK 581/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku M. T. i S. T.  
przy uczestnictwie V. Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt XV Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;  
zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestnika  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w P. oddającego wniosek o ustanowienie służebności przesyłu.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego wnioskodawcy uzasadniali wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek z art. 398<sup>9</sup> 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wskazali, że w sprawie występuje zagadnienie prawne dotyczące tego, czy przedsiębiorstwo przesyłowe, które na skutek uwłaszczenia na mocy ustawy z dnia 5 grudnia 1990 r. stało się właścicielem urządzeń przesyłowych, przejmując te urządzenia posadowione na cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu działało w dobrej czy w złej wierze w sytuacji, gdy właścicielem tej nieruchomości w chwili uzyskania własności urządzeń przesyłowych jak i w chwili ich budowy był Skarb Państwa, który sam legalnie pobudował urządzenia na własnym gruncie, a po dniu 5 grudnia 1990 r. nie zgłaszał zastrzeżeń co do korzystania z jego nieruchomości w zakresie tej służebności przez przedsiębiorstwo przesyłowe. Podnieśli potrzebę dokonania wykładni art. 292 k.c. budzącego poważne wątpliwości dotyczące tego, czy w przypadku służebności przesyłu przesłanką zasiedzenia jest wykonanie trwałego i widocznego urządzenia przez posiadacza nieruchomości w zakresie służebności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jureddyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka. (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07,

nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 kpc wymaga to uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniu sformułowanemu przez skarżących rozstrzyganemu jednolicie w doktrynie i orzecznictwie powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi wówczas, gdy co do określonego przepisu brak jest ustalonej linii orzecznictwa, co w sprawie nie zachodzi. Istniejące orzecznictwo Sądu Najwyższego rozstrzyga kwestię wykładni art. 292 k.c. w podnoszonym przez skarżących aspekcie (zob. np. post. SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CSK 38/05, nie publ.) w sposób prezentowany w zaskarżonym postanowieniu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia jednocześnie argumentacji jurystycznej przekonującej o potrzebie zmiany przyjętego kierunku wykładni.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, która Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw

I.n